

PÄÄKIRJOITUS

Mitä me tähän sanomme?

Monet kirkon jäsenet ovat huolissaan siitä, mitä kirkossa nyt tapahtuu. On riitoja ja keskusteluja, on seminaareja ja symposiumeja, on selvityksiä ja suunnitelmia. Keskustelu käy kuumana naispappeudesta, homoudesta, samaa sukupuolta olevien pariin siunaamisesta, adoptio-oikeudesta jne.

Edellä mainittujen kysymysten lisäksi kirkossa keskustellaan ja seurataan, miten tiettyjen pappien käy. ”Sielunhoidollisten” keskustelujen lisäksi on merkkejä erilaisista prosesseista, jotka voivat johtaa siihen, että jotkut papit lentävät pappisvirastaan. Tapaus Jari Rankinen, tapaus Vesa Pöyhtäri, tapaus Markku Koivisto – erilaisia ”tapauksia”, joiden yhteisenä nimittäjänä on, että kyseinen pappi on joutunut ”napit vastakkain” piispansa ja tuomiokapitulinsa kanssa. Aikaisemmin on lähinnä keskusteltu ja puhuttu, mutta muihin toimenpiteisiin ei ole ryhdytty. Nyt on toinen meininki. Yleisin mielipiteen mukaisesti ”mennään eikä meinata”, ja nyt panokset ovat kovempia.

Tarkoitukseni ei ole ennakoida, miten eri tapauksissa tulisi menetellä. Totean tässä yhteydessä vain, että jotenkin tuntuu siltä, että piispallinen kaitsenta on selektiivistä: se kohdistuu lähinnä tavalla tai toisella konservatiivisiin pappeihin, kun taas toisella laidalla olevat saavat kulkea vapaasti.

Hiljattain saimme kuulla Helsingin tuomiokapitulिन päätöksestä, joka koski samaa sukupuolta olevan parin siunaamista. Joukko teologian opiskelijoita oli tiedustellut, voiko kirkko hyväksyä sellaisen toiminnan. Vastauksena oli, kuten tunnettua, että ”ei anna aiheutta toimenpiteisiin”.

Monet ovat olleet äärimmäisen pettyneitä tuomiokapitulिन päätöksen johdosta, toiset taas ymmällään: eikö mitään olisi tarpeen sanoa edes itse asiasta? Jotkut ovat jo tehneet johtopäätöksensä: isien ja äitien kirkosta on erottu, koska ei ”sellaisessa kirkossa voi olla”, joka käytännössä hyväksyy asioita, jotka Jumalan sana selvästi torjuu.

”Mitä me tähän sanomme?” Vaikka asiayhteys on toinen, voisimme jatkaa Paavalin sanoilla: ”Ei kaiketi Jumalassa ole vääryyttä?” Room. 9:14

Olen sitä mieltä, että kirkon jäsenten tulee reagoida. Kaikkea ei voi hyväksyä, ja jossakin kulkee raja! En puhu varsinaisesti yksittäisestä päätöksestä vaan asiasta. Jossakin tulee oma ”tähän asti, muttei pidemmälle”, ja sen jälkeen on johtopäätösten aika.

Jotkut ovat reagoineet asioihin niin, etteivät enää kykene jatkamaan kirkon jäseninä. Virkakeskustelut rasittivat jo, mutta homopariin siunaaminen on paljon vakavampi asia.

Mutta voidaan reagoida toisellakin tavalla. Paavi Benedictus XVI kertoo, että kun hän 1980- ja 1990-luvulla vieraili Saksassa, häntä haastateltiin usein. Hän kertoi tienneensä kysymykset jo etukäteen. Ne koskivat naispappeuta, ehkäisyä, aborttia yms. jatkuvasti tapetilla olevia kysymyksiä. Hän kirjoittaa: mikäli suostumme sellaisiin keskusteluihin, annamme vaikutelman, että olemme moralisteja, joita kiinnostavat erilaiset käskyt ja kielot. Uskon todellista suuruutta ei nähdä.

Sen tähden hän päätti, että hän puhuu aina uskosta, sen ihanuudesta. Emme saa ikinä antaa sellaisten kysymysten johtaa meitä harhaan, vaan meidän pitää aina puhua uskomme suuruudesta, hän kirjoittaa.

Eräs hyvä ystävä vastasi minulle kysymykseeni, mitä me tähän sanomme mm. näin: ”Oman käsitykseni mukaan lehdistö laatii koko ajan sinfoniaa, jossa meille tarjotaan vain ’tuomion pasuunan’ puhaltajan tai ’kirkkotaistelurumpujen’ Remun rooli.

Ideana on informoida laajalle yleisölle, että vielä löytyy joitakin vanhoja kalkkiksia, mutta edistys menee hyvin eteenpäin myös kirkossa. Itse en menisi mukaan tällaisiin sinfonioihin, vaan keskittyisin kristillisen arvomaailman positiivisiin asioihin ja evankeliumin viemiseen eteenpäin.”

Uskon, että hän on täysin oikeassa. Kristittyjen pitää reagoida. Emme saa vaieta. Kristillinen julistus on aina myös poleemista (Ef. 5:11) Mutta katson, että hänen vastauksensa sisältää suuren ja aidon viisauden. Älkäämme hyväksykö itsellemme sellaista roolia, jota yritetään tarjota.

Keskittykäämme ”kristillisen arvomaailman positiivisiin asioihin ja evankeliumin viemiseen eteenpäin.”

9.2.2007

Henrik Perret

**Hänen ylleen laskeutuu
Herran Henki, viisauden
ja ymmärryksen henki,
taidon ja voiman henki,
totuuden tuntemisen ja
Herran pelon henki.**

Jes. 11:2

Kuva: Kirsi Myllyniemi